

De twee erfenissen.

<https://hdl.handle.net/1874/355734>

De twee Erfenissen.

CHARLES R, oudste zoon van een voornaam grondeigenaar uit het zuiden van *Frankrijk*, die daar hij geen zaken om handen had, zelve zijne goederen beheerde, was sedert eenigen tijd van eene reis uit de vereenigde staten terug gekeerd, waardoor hij ruim een jaar van zijne famielie was verwijderd geweest. Alle de zijne merkten in hem eene groote verandering op, waarvan zij de oorzaak noch begrijpen, noch verklaren konden, maar die hun toch huns ondanks eenige belemmering in den omgang gaf. Zijne twee broeders vonden hem vooral geheel anders dan voor zijn vertrek, en vroegen elkander gedurig: wat toch met hem gebeurd zou zijn?

„Welligt,” zeide LOUIS, „kan hij het maar niet verzetten dat die schoone erfenis, die hij meende te gaan halen, hem ontgaan is.” „Dat kan toch niet,” antwoorde FREDERIK, „dan moest hij treurig zijn, en integendeel bij is altijd opgeruimd, ja zelfs vrolijk, ofschoon hij somtijds een ernstig gelaat vertoont, die mij de scherts doet binnenhouden daar hij vroeger niet tegen had, en die mij nu in zijne tegenwoordigheid niet over de lippen wil. Dit toch is zeker, dat hij veel minzamer en dienstvaardiger is dan vroeger, en dat, welke dan ook de oorzaak zijner verandering wezen moge, wij er ons niet over te beklagen hebben.” Aan den avond van den dag, waarop dit gesprek had plaats gehad, had de familie zich na het avondeten nog eens op het plein achter het huis vereenigd, om zich in den schoonen avondstond te verlustigen. LOUIS begon met veel ophef te spreken over het geluk van een' hunner oude schoolvrienden, wien eene aanzienlijke erfenis ten deel was gevallen, waarop hij volstrekt geene rekening had kunnen maken. FREDERIK sprak in denzelfden geest, even zoo hunne zuster AMELIA. CHARLES alleen bewaarde het stilzwijgen, en scheen geheel als in gedachten verzonken.

„Hoe komt het dat gij u zoo buiten het gesprek houdt, mijn waarde CHARLES,” vroeg

de vader. „Stemt gij niet met uwe broeders in, dat uw vriend D. nu zeer gelukkig is daar hij eigenaar van zulk eene schoone bezitting geworden is?”

„Ik durf dit zoo onvoorwaardelijk niet toestemmen, mijn waarde vader,” antwoorde CHARLES, en mij dunkt ik hoor aan uwe stem, dat gij ook niet ten volle daarvan overtuigd zijt.”

„Op mijne jaren, mijn vriend, heeft men reeds dikwijls kunnen opmerken, dat de fortuin zoo wisselvallig en vergankelijk is, dat het wat ligtvaardig zou zijn, om iemand daarom alleen gelukkig te noemen; maar op uwe jaren is men doorgaans nog in die begoocheling, daarom verlang ik zeer eens van u te vernemen wat u tot zulk eene beschouwing gebragt heeft.”

„Indien gij het mij vergunt, mijn vader, zal ik u eens eene geschiedenis verhalen, die men mij in *Amerika* mededeelde, en die u misschien beter mijne meening zal verklaren, dan vele woorden dit zouden doen.

Iemand, van een voornaam landgoed erfgenaam geworden zijnde, noodigde een' zijner vrienden uit, om het te komen bezigtigen, en er eenige dagen met hem doortebrenge. Hem rondleidende bragt hij hem op het balkon, waar men een schoon en wijd uitzigt had, en met de uitdrukking van blijdschap en welgevallen van

iemand die al zijn geluk in de goederen dezer wereld zocht, vroeg hij vrolijk: „Ziet gij die bebouwde akkers die zich aan den voet van dien heuvel uitstrekken?” „Ja,” antwoordde de vriend. „Nu! die behooren mij toe. Zie nu eens na de andere zijde: ziet gij die pachthoeven, die bosschen en die weiden?” Zijn vriend antwoordde weder ja. — „Ook dat alles,” zeide hij in verrukking des harten, „dat alles behoort mij.” Na hem alles waarvan hij thans eigenaar geworden was, zorgvuldig te hebben getoond, verwachtte hij dat zijn vriend er hem van harte geluk mede zou wenschen; maar zijn vriend, die betere goederen had leeren kennen, en die met smart opmerkte hoe het zijne afgoden waren waardoor zijn hart voor hoogere genietingen gesloten bleef, bewaarde een diep stilzwijgen; zoodat de erfgenaam niet kon nalaten zijne verwondering en ontevredenheid hierover te kennen te geven. „Zijt gij daarover zoo verwonderd?” hernam de vriend, „ik dacht daarbij aan een' boer, die in het dorp woont aan den voet van gindschen heuvel, en die nog wat anders kan zeggen dan hetgeen ik daar zoo even van u vernam.” „En wat kan hij dan zeggen?” riep de andere uit. „Hij kan zeggen: ziet gij dat heerlijke blaauwe uitspansel. Nu! daar boven zijn de hemelen der hemelen, en die hemelen

der hemelen zijn mijne! hij kan zich boven de wereld en het tijdelijke verheffen, en eene grenzeloze eeuwigheid aanschouwen, en zeggen: deze eeuwigheid is de mijne! Maar wat nog meer zegt, deze discipel des Heeren kan u uitnoodigen eens rondom u te zien, en na u op de werken der scheppende Almagt Gods opmerkzaam gemaakt te hebben, kan hij er met onuitsprekelijke blijdschap bijvoegen: De God die dit alles gemaakt heeft is mijn God. En wanneer uwe erfenis met al de zichtbare dingen reeds lang vergaan is, zal zijne erfenis eeuwig duren, en zal hij er in eene zalige onsterfelijkheid eeuwig van genieten.

CHARLES zweeg, en er volgden eenige oogenblikken van stilte.

„Geliefde zoon,” hernam de vader, op eenen ernstigen, maar toch hartelijker toon, dan hij gewoon was, “het is waar, dit verhaal zegt meer dan eene lange redeneering. Het zegt inderdaad veel, ik wenschte dat de indruk, die het op mij gemaakt heeft, blijvende ware. Vóór uwe reis naar de Vereenigde Staten zoudt gij zoo niet gesproken hebben, en ik zou het niet in die stemming hebben aangehoord. Wij allen hebben van den eersten dag uwer tehuiskomst af eene groote verandering in u opgemerkt; maar nu begin ik de eigenlijke oorzaak te be-

grijpen. Ik wil u rondborstig bekennen, dat deze verandering mij zes maanden geleden, meer zou bedroefd dan verwonderd hebben; ik zou in uwe nieuwe gevoelens niets dan vreemde en zonderlinge ideën hebben gezien, alleen geschikt om u in het oog uwer vrienden belachelijk te doen zijn, en tevens om u voor het maatschappelijk leven onbekwaam te maken. Thans echter, denk ik er anders over, en hoewel ik nog niet geheel met u instem, begrijp ik u, ja! ik moet zeggen dag en nacht vervuld het mij, en ik word geneigd te gelooven, dat diegenen die door de wereld als overdreven en dwazen worden aangezien, omdat zij door hen niet verstaan worden, in den grond eigenlijk alleen wijs zijn."

„Zou ik u mogen vragen," sprak CHARLES met eene uitdrukking van blijdschap, die hij te vergeefs zocht te verbergen, „welke omstandigheden u tot andere gedachten geleid hebben?"

„Die zijn zeer eenvoudig. Eenige maanden geleden, vroeg een colporteur, die door een onweder overvallen was, mij om een nachtverblijf. De openhartige manieren van dezen man namen mij in; wij spraken veel te zamen; ik zag in hem wat ik nog nimmer in iemand ontdekt had, een' mensch die eene volkomene zielsrust genoot, en die nu zijn grootste vermaak

vondt, om anderen medetedeelen welk eenen vrede hij door het geloof in JEZUS CHRISTUS, en in zijne overgave aan Hem gevonden had. Wij begeerden van hem te weten wat dat kistje inhield, dat hij bij zich droeg. Hij verkocht slechts boeken, en niet anders dan stichtelijke. Ik kocht van hem een nieuw Testament, een Almanak en een zestal kleine stukjes, die ik terstond ging lezen. Zij wekten in mij de begeerte op om ook dat nieuwe Testament eens met aandacht te gaan lezen, dat ik vroeger wel meende van buiten te kennen, omdat ik er in mijne jeugd teksten uit geleerd had, maar dat mij nu als geheel nieuw voor kwam. Ik zette dit onderzoek getrouw voort, het boezemde mij eene levendige belangstelling in, somtijds ontmoet ik er wel veel duisters in, en misschien nog meer waartegen mijn verstand en mijn hart zich zou willen verzetten. Maar verhaal mij nu ook eens, wat u wedervaren is."

„Volgaarne mijn vader," hernam CHARLES, en sprak: „Gij weet hoe ik vol vreugde naar *New-York* vertrok om bezit te nemen van het aanzienlijk vermogen van mijnen neef, dat hij in den handel gewonnen, en waarvan hij mij erfgenaam had gemaakt. Toen was ik er verre af het ware goed te kennen; en ik dacht dat rijkdom en aanzien het toppunt van geluk was; ik

kield mij dan ook op mijne reis aanhoudend met plannen bezig, hoe ik de schatten die ik ging halen, besteden zou; ik stond dus als verpletterd, toen ik van den executeur reeds bij de eerste ontmoeting vernam, dat eene bloedverwante mijner nicht tegen het testament was opgekomen, dat er verscheidene bezwaren waren ingebracht, en dat het zeer twijfelachtig was of de zaak zich wel in mijn voordeel schikken zou.

Mijne diepe smart bij het vernemen dezer tijding wekte bij den notaris, den heer C., eene hartelijke deelneming voor mij op. Hij poogde mij te troosten, en noodigde mij uit, eenige dagen bij hem op zijn buitenverblijf te komen doorbrengen; het was in de nabijheid van de stad gelegen, hij bracht er met de zijnen de zomermaanden door. Ik bedankte hem eerst, voorgevende dat ik in geene stemming was, om van iets te genieten na de bittere teleurstelling die ik had ondervonden; maar hij drong mij zoo vriendelijk en hartelijk dat ik het niet langer wederstaan kon, en reeds den eigen avond vertrok ik met hun. Ik zal niet trachten al mijne vreemde gewaarwordingen mededeelen die de manier van leven, de gesprekken, de gewoonten, ja het geheel in dezen kring, bij mij verwekte; het was hier toch gansch verschillend van alles wat ik tot nu toe gezien

had. Den volgenden morgen kwam mijn gastheer reeds vroegtijdig op mijne kamer om eens te vernemen, hoe ik na een dag van zooveel overspanning den nacht had doorgebracht, en mij vriendelijk de hand vattende, voegde hij er bij: „Mijn jonge vriend, gij zult in dit land misschien de schatten niet vinden die gij hier zijt komen zoeken: mogt gij nu maar door Gods genade den ware en beste schat vinden, eene erfenis waarvan niemand u kan berooven en waarvan gij tot in alle eeuwigheid genieten kunt!” Deze woorden, die ik toen niet verstond, troffen mij toch door de waardige en liefdevolle toon, waarop zij tot mij gerigt werden. Ik gevoelde dat deze man een' onwederstaanbaren invloed op mij uitoefende; en toen hij mij medegedeeld had dat het zijne gewoonte was, voor het ontbijt zich met de zijnen in het gebed en ter lezing van Gods woord te vereenigen, voegde hij er bij: „ik hoop niet dat gij weigeren zult, hier met ons aan deel te nemen.” Ik volgde hem met eene mengeling van verbaasdheid en nieuwsgierigheid. Met aandacht luisterde ik naar de voorlezing; deze geschiedde door den oudsten zoon, maar hoe was ik getroffen, ja bijna met eerbied vervuld, toen ik den huisvader den zegen Gods over al de zijnen, rondom hem verzameld, hoorde af-

smeeken, zonder den jeugdigen vreemdeling te vergeten, voor wien hij om een rijk deel van geestelijke zegeningen bad, hem bijzonder aan de leiding des Geestes aanbevelende. De familie bestond uit den vader, de moeder, eene getrouwde dochter, die den zomer bij hare ouders doorbragt, en twee zoons omtrent van mijne jaren. Uit mijne brieven weet gij reeds hoe gelukkig ik mij in hun midden gevoelde, en hoe spoedig ik er geheel tehuis was; maar nog nimmer kwam ik er toe u eens medetedeelen welke gesprekken de heer en mevrouw C. met mij hielden, en welk een' indruk die op mij maakten. Op eenen avond, ik was er toen omstreeks veertien dagen geweest, bevond ik mij met mevrouw alleen; ik gevoelde mij gedrongen haar te bekennen, hoe geheel anders mijne levenswijze geweest was vóór mijne komst in hun midden, en hoe het mij verbaasd had een gezin aan te treffen waar de vreeze Gods het heerschend beginsel in alles was. Ik zeide ook, dat ik in den beginne de lezing van Gods woord alleen uit nieuwsgierigheid aanhoorde, daar alles nieuw voor mij was, maar hoe ik nu reeds een wezenlijk belang er in begon te stellen, ja! dat het mij zelfs smartte, dat ik het dikwerf zoo slecht begreep. Dadelijk was Mevrouw gereed mij eenige uitlegkundige boeken te leenen, deze

studie verschafte mij zooveel genot, dat ik al den tijd, die mij van mijne bezigheden overbleef er aan besteedde. Des morgens ging ik veeltijds met mijnheer naar de stad, en keerde dan tegen het middageten met hem terug; deze togten waren mij altijd zeer nuttig en aangenaam, want zelden volbragten wij dezelve zonder een leerzaam en opleidend onderhoud. Ik zal u niet ophouden met een uitvoerig verhaal van den gang mijner werkzaamheden aldaar; de uitkomst is u bekend; God heeft in Zijne groote goedertierenheid mij de ware schatten leeren kennen, eer Hij mij deed ondervinden „dat het geluk wisselvallig is en spoedig kan keeren;” en toen ik nu zag, dat in plaats van eigenaar te zijn van zulk een aanzienlijk goed als mij vermaakt was, ik maar juist genoeg over zou hebben om de reiskosten goed te maken, was ik toch geheel verblijd; bezat ik nu de wereld al niet meer dan vroeger, ik had nu de parel van groote waarde gevonden, die mij nu dierbaarder was dan alle schatten der aarde. Ik wil u alleen nog mededeelen het onderhoud, dat ik met den Heer C. gehad heb, den avond voor mijn vertrek, en 't welk ik nooit zal vergeten. Wij zaten te zamen in den tuin; ik begon hem te zeggen dat ik geene woorden kon vinden om hem mijnen dank te betuigen voor

al de liefde en hartelijkheid mij bewezen, en dat het mij moeite kostte hem te verlaten, dien ik als een' tweeden vader had lief gekregen. „Mijn lieve CHARLES!” sprak toen de waardige man, mij bij de hand vattende, „ja! gij zijt mij een geestelijke zoon geworden, en hoezeer het mij bedroeft u te zien heengaan, zoo vertroost mij de zekerheid, dat wij elkander in het hemelsche vaderland zullen wederzien, om nimmer meer te scheiden. Gij zijt hier gekomen om eene erfenis te halen, en nooit zal ik de diepe smart vergeten, die zich op uw gelaat uitdrukte, toen gij van mij vernaamt, dat deze erfenis u betwist werd; maar, God zij gedankt! heeft Hij u eene vergangelijke erfenis onthouden, Hij schonk u door het geloof in JEZUS CHRISTUS „eene levendige hoop op eene onverderfelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen voor ons bewaard wordt.” O! bedenk eens even, in welk eenen toestand gij thands zoudt zijn, als het u voorspoedig gegaan ware en gij die groote rijkdommen verkregen hadt. Gij moet daarom niet denken, dat ik het altijd een ongeluk acht rijk te zijn. Heeft de Heer gezegd, dat het bezwaarlijk is dat een rijke inga in het koninkrijk der hemelen, Hij voegde er bij, bij God zijn alle dingen mogelijk; ook ken ik wel rijken, die op hun goed hun vertrouwen niet zetten, maar die,

volgens de vermaning van den Apostel, „roemen in hunne vernedering,” en heeft God zijne kinderen met de goederen dezer wereld gezegend, dan is het ook hunne begeerte en hunne bede Hem er voor te danken, en Hem er in te verheerlijken. Ik spreek nu van iemand, zoo als gij waart, toen gij hier kwaamt; en voor zoo iemand zeg ik, is het een hoogst gevaarlijke zaak zulk eene rijke erfenis te verkrijgen. Zijt gij het niet met mij eens?”

„Volkomen mijnheer! ja, ik wil u zelfs openhartig bekennen, dat in de plannen die ik voor de toekomst maakte, ik slechts van zonden en dwaasheden droomde.”

„Hoe had het anders kunnen zijn? gij hadt de wereld lief, en wat in haar is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches, de begeerlijkheid der oogen en de grootheid des levens; doch de wereld en hare begeerlijkheid gaat voorbij, maar die den wille Gods doet blijft in eeuwigheid. Ja, mijn vriend, dat verheft des Christens erfenis boven alle andere, zij blijft in eeuwigheid. Het testament waarbij uw neef u zijne goederen vermaakte bleek bij de wet niet volkomen te zijn; en de erfenis ontging u. Des Christens erfgoed is hem vermaakt door een testament dat onveranderlijk is. Onze Heer JESUS CHRISTUS zelf is er borg van geworden, en heeft het door

zijn bloed bekrachtigd. En schoon het volle bezit den Christen eerst in de toekomst verbeidt, hoeveel geniet hij er reeds hier van. Door het geloof in CHRISTUS toch is hij erfgenaam, en bezit dus reeds al de voorregten daaraan verbonden; zoowel van zijn zondeschuld, als van de vreeze voor dood en oordeel is hij verlost; al de grootste en dierbaarste beloften mag hij zich toeëigenen, en met DAVID kan hij uitroepen: „Ik ben vrolijker in den weg uwer getuigenissen, dan over allen rijkdom; zij zijn mijne vermakingen. De Heer is het deel mijns bekers! de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja, eene schoone erfenis is mij geworden.” Erfgenaam van God te zijn, en medeërfgenaar van CHRISTUS, voor erfenis het eeuwige leven te hebben, en reeds in dit leven den vrede en de vreugde des harten te genieten, die de gemeenschap met God in het hart van den geloo-vigen uitstort, welk een voorregt en welk eene zaligheid! o Mijn vriend! hoe dank ik God die u tot ons gebragt heeft, die ons heeft willen gebruiken, om u op te wekken dat groote goed te zoeken, en die het u nu deelachtig gemaakt heeft. Maar vergeet het toch nooit: het is door het geloof in JEZUS CHRISTUS dat gij het verkregen hebt; het is ook alleen door het geloof in Hem dat gij het kunt behouden.”

Tot hiertoe had de heer R. stilzwijgend het verhaal zijns zoons aangehoord, zeer bewogen omhelsde hij hem; haalde toen uit zijne boekenkast den bijbel, dien hij van den colporteur gekocht had te voorschijn, en sprak tot zijne andere kinderen: „Na mijn dood zult gij onder mijne papieren er geene van kostbaarder inhoud vinden. Gelukkig zoudt gij zijn, als gij, gelijk uw broeder, geleerd hadt in dit woord de onvergankelijke erfenis, waarvan hij ons zoo even verhaald heeft, te zoeken!”

A 243 1929

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN
zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes:

	Cents.		Cents.
1. Peter Lohbeek	15	49. Als God werkt, wie zal dan keeren?	15
2. De welbezatede Stuiver	10	50. De Soldaten-dochter.	10
3. De Wever uit Welsh.	07½	51. Het gelukkige Sterfbed	10
4. De kleine Bewoner van het Anvergnésche Gebergte.	10	52. De weg en het middel	15
5. Arme Sara,	07½	53. De Gast zonder Bruiloftskl.	07½
6. De jonge Hutbewoonster	22½	54. Treffend voorbeeld.	07½
7. Opwekking te Elberfeld	05	55. Levensschets van Blumhardt	15
8. De Iersche Boer	10	56. Hadara, een jong Abyssiniër	04
9. Elisabeth Cunningham	20	57. De Oude Geneesheer.	10
10. John Robens, de Matroos.	10	58. Roepstem des Hueren	15
11. Uithreiding van de Parabel	10	59. Anna Walsh.	07½
12. Kolonel Jacob Gardner.	17½	60. Eerste zending te St. Thomas	15
13. De Stroopers-dochter.	10	61. Thirza,	20
14. De Bode met goede tijding	15	62. Vroeg Godsvrucht.	07½
15. Jansjo Allan	15	63. De Russische Kleermaker.	07½
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid	07	64. Kenmerk. v. een kind Gods.	07½
17. Levensber. van Amelia Gale	10	65. Overtuiging verwaarloosd.	12½
18. Sara Hill.	15	66. Een woord aan jonge Moeders	07½
19. De Geschied. van Mary Smith	12½	67. De onbekende Zending	04
20. De Dorps-predikant.	10	68. Mevrouw Rumpff.	10
21. De waarheid van het Evang.	10	69. Opmerkelijke leiding Gods	07½
22. Kracht des geloofs.	10	70. Een nieuw Traktatje.	10
23. Herman de Houthakker	12½	71. De vrome Landman	07½
24. Laatste uren v. John Cowper	10	72. God over de Eeuwigheid.	07½
25. Het einde van den tijd.	10	73. Maria.	10
26. Wat God bewaart, is wel bewaard	15	74. William	07½
27. Wie zijt gij? Wat heb gij te doen?	10	75. De Christen in het Gasth.	05
28. De Weërbaan van het Kasteel	12½	76. Lord Teignmouth	10
29. Eben-Haëzer in Latakko.	10	77. Leven van Schwartz.	08
30. Indiaansche Bekeerlingen	10	78. Wie zoekt die vindt.	05
31. De Christen-feesten.	05	79. Levensb. van een' Soldaat.	05
32. Verhaal van 2 Predikers.	07½	80. Pacalsdorp.	07½
33. De Tijd en de Eeuwigheid.	10	81. Onnoodige zorgen.	04
34. Kortzenheilz. Berigtaanallen	10	82. Zachéüs	08
35. Johan Coenraad Ter Linden.	07½	83. Twee Buren	10
36. Een Beroep op het hart.	12½	84. De bekeer. van A. H. Franke.	4
37. De Landman in den Elzas.	10	85. Blandina	7½
38. Sturfgevallen van zeven bekeerde Heidenen	10	86. Bede van een Grijsaard.	10
39. Levensloop van C. L. Töpfer	07½	87. Het Huisgez. te Hestherdale	15
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison	15	88. Christ. onder Hottentotten.	5
41. Lydia S.	07½	89. Aárons dood.	15
42. Hugo Bourne.	07½	90. Het Paascheest.	10
43. De Christelijke viering van den Zondag	05	91. Leven van Chrijssostomus	7½
44. Henry Ohookiah.	10	92. Het Geheimz. in den Christen	15
45. De Zendingen in Groenland	15	93. Jacob Wilson	15
46. Het bezoek bij een kranke.	15	94. De eerste Kerkgang	10
47. Brieven van een' Leraar.	15	95. Wanneer ben ik enz.	6
48. Polycarpus.	10	96. Overeenk. Christel. Gods.	5
		97. Zendingsgave.	15
		98. De zwarte knecht	10
		99. Valsche Overleggingen	10
		100. De Bedelaar.	5
		101. Samuel Mills	5
		102. Triumfhoog van Titus.	6